

DEN FARLIGASTE TEKNOLOGI SOM NÅGONSIN UPPFUNNITS

Av Arthur Firstenberg

Översatt till svenska av Kalle Hellberg 2021-11-05

(Denna artikel är skriven för amerikaner, men innehållet gäller givetvis alla nationers medborgare.)

Del 1 (av 3)

1995 förberedde sig telekommunikationsindustrin för att introducera en farlig ny produkt till USA: den digitala mobiltelefonen. Befintliga mobiltelefoner var analoga och dyra, ägdes mestadels av de rika, användes bara några minuter åt gången. Många var biltelefoner vars antenner var utanför bilen, inte hölls i handen och inte bredvid hjärnan. Mobiltelefoner fungerade bara i eller nära stora städer. De få celltornen som fanns befanns mestadels på kulle, bergstoppar eller skyskrapor, inte i närheten av där människor bodde.

Problemet för telekommunikationsindustrin 1995 var ansvar. Mikrovågsstrålning var skadligt. Mobiltelefoner skulle skada allas hjärna, göra människor överviktiga och ge miljontals människor cancer, hjärtsjukdomar och diabetes. Och celltorn skulle skada skogar, utplåna insekter och tortera och döda fåglar och vilda djur.

Allt detta var känt. Omfattande forskning hade redan gjorts i USA, Kanada, Sovjetunionen, Östeuropa och på andra håll. Biologen Allan Frey, under kontrakt med den amerikanska flottan, var så orolig över resultaten av hans djurstudier att han vägrade att experimentera med människor. "Jag har sett för mycket", sa han till kollegor vid ett symposium 1969. "Jag undviker mycket noggrant exponering själv, och jag har gjort det ganska länge nu. Jag känner inte att jag kan ta människor in på dessa områden och avslöja för dem och i ärlighet visa att detta är säker teknik."

Frey upptäckte att mikrovågsstrålning skadar blod-hjärnbarriären - den skyddande barriären som håller bakterier, virus och giftiga kemikalier borta från din hjärna och håller insidan av ditt huvud vid ett konstant tryck, vilket hindrar dig från att få stroke. Han upptäckte att både människor och djur kan höra mikrovågor. Han upptäckte att han kunde stoppa en grodas hjärta genom att ställa in mikrovågspulser vid en exakt frekvens i hjärtats rytm. Effektnivån han använde för det experimentet var bara 0,6 mikrowatt per kvadratcentimeter, tusentals gånger lägre än strålningen från dagens mobiltelefoner.

Oftalmologen Milton Zaret, som jobbade för den amerikanska armén, flottan och flygvapnet, liksom med Central Intelligence Agency, upptäckte på 1960-talet att mikrovågsstrålning på låg nivå orsakar grå starr. År 1973 vittnade han inför handelskommittén i USA:s senat. "Det finns en klar, närvarande och ständigt ökande fara", sa han till senatorerna, "för hela vårt lands befolkning från exponering för hela den icke-ioniserande delen av det elektromagnetiska spektrumet. Farorna kan inte överskattas ...". Zaret berättade för kommittén om patienter som inte bara hade grå starr orsakad av exponering av mikrovågor, utan också maligna tumörer, hjärt-kärlsjukdomar, hormonell obalans, artrit och psykisk ohälsa, liksom neurologiska problem hos de drabbades barn. Dessa patienter varierade från militär personal som utsatts för radar till hemmafruar som utsatts för sina mikrovågsugnar.

"Läckagestandarden för mikrovågsugnen som fastställts av Bureau of Radiological Health", säger han till kommittén, "är cirka 1 miljard gånger högre än det totala mikrovågsspektret som solen avger. Det är skrämmande att dessa ugnar överhuvudtaget får läcka, än mindre för ugnsansonnerna för att uppmuntra

våra barn att ha kul att lära sig laga mat med dem!" Mikrovågsugnens läckage, idag 2021, är densamma som 1973: 5 milliwatt per kvadratcentimeter på 5 centimeters avstånd. Och mikrovågsexponeringsnivåerna för hjärnan från varje mobiltelefon som används idag är högre än så.

Marinen, vid den tiden, utsatte soldater för lågnivåmikrovågsstrålning i forskning som bedrivs i Pensacola, Florida. Zaret sa att dessa experiment var oetiska. "Jag tror inte att det är möjligt", sa han till senatskommittén, "att få informerat, oskadligt samtycke från alla unga vuxna som går med på att utsättas för bestrålning där du inte är säker på vad slutresultatet kommer att bli ... Också att alla barn som de kanske får i framtiden kan drabbas av denna bestrålning." Han betonade igen de etiska problemen med denna forskning: "Jag tror att om det förklarades fullt ut för dem och de fortfarande ställde upp frivilligt, för detta projekt, skulle man ifrågasätta deras mentala förmåga redan från början."

Forskare som experimenterar med fåglar var lika oroade över sina resultat och utfärdade varningar om miljöeffekterna av den strålning vårt samhälle släpper ut över världen, som var lika fruktansvärda som varningarna till kongressen av Milton Zaret och varningarna till Marinen av Allan Frey.

I slutet av 1960-talet och fram till 1970-talet exponerade John Tanner och hans kollegor vid Canadas National Research Council kycklingar, duvor och måsar för mikrovågsstrålning och fann skrämmande effekter på varje exponeringsnivå. Kycklingar som utsattes för mellan 0,19 och 360 mikrowatt per kvadratcentimeter i nio månader utvecklade tumörer i centrala nervsystemet och fågelleukos - också en typ av tumör - i äggstockar, tarmar och andra organ och som hos vissa fåglar nådde "massiva proportioner" på "en skala som aldrig tidigare setts av veterinärer som har erfarenhet av fågelsjukdomar". Dödligheten var hög hos de bestrålade fåglarna. Alla de exponerade fåglarna, vid varje effektnivå, hade försämrat fjäderdräkten, med förlorade fjädrar, trasiga eller med vridna och spröda axlar.

I andra experiment, där dessa forskare bestrålade fåglar med högre effekt, kollapsade fåglarna av smärta inom några sekunder. Detta inträffade inte bara när hela fågeln bestrålades utan också när endast stjärtfjädrarna bestrålades och resten av fågeln var noggrant skyddad. I ytterligare experiment bevisade de att fågelfjädrar utgör fina mottagningsantennor för mikrovågor och spekulerade i att flyttfåglar kan använda sina fjädrar för att få riktningssinformation. Dessa forskare varnade för att ökande nivåer av omgivande mikrovågor skulle orsaka vilda fåglar nöd och kunde störa deras navigering.

Maria Sadchikova, arbetar i Moskva; Václav Bartoniček och Eliska Klimková-Deutshová, som arbetar i Tjeckoslovakien; och Valentina Nikitina, som undersökte officerare vid den ryska marinen, fann redan 1960 att majoriteten av människor som utsatts för mikrovågsstrålning på jobbet - även personer som hade slutat med sådan anställning fem till tio år tidigare - hade förhöjt blodsocker eller hade socker i urinen.

Djurförsök visade att strålningen direkt stör metabolismen, och att den gör det snabbt. V.A. Syngayevskaya, i Leningrad, utsatte 1962 kaniner för låga nivåer av radiovågor och fann att djurens blodsocker steg med en tredjedel på mindre än en timme. 1982 rapporterade Vasily Belokrinskiy i Kiev att mängden socker i urinen stod i direkt proportion till strålningsdosen och antalet gånger djuret utsattes. Mikhail Navakitikian och Lyudmila Tomashevskaya rapporterade 1994 att insulinnivåerna sjönk med 15 procent hos råttor som utsattes för bara en halvtimme, och med 50 procent hos råttor som utsattes i tolv timmar, för pulserad strålning vid en effektnivå på 100 mikrowatt per kvadratcentimeter ($= 1\text{W/m}^2$). Denna nivå är jämförbar med strålningen en person får idag som sitter direkt framför en trådlös dator och betydligt mindre än vad en persons hjärna får från en mobiltelefon.

Dessa var bara några av de tusentals studier som utfördes över hela världen vid den tiden, som fann djupgående effekter av mikrovågsstrålning på varje mänskligt organ och på funktionen och reproduktionen av varje växt och djur. Löjtnant Zory Glaser, på uppdrag av den amerikanska flottan 1971 för att katalogisera världens litteratur om hälsoeffekterna av mikrovågsstrålning och radiofrekvent strålning, samlade in 5 083 studier, läroböcker och konferensförfaranden år 1981. Han lyckades hitta ungefär hälften av den litteratur som fanns på den tiden. Så cirka 10 000 studier hade visat att mikrovågor och RF-strålning var farlig för allt liv, redan före 1981.

Koka ditt DNA och rosta dina nerver

I början av 1980-talet bestämde sig Mays Swicord, som arbetade vid National Center for Devices and Radiological Health vid Food and Drug Administration, för att testa sin gissning om att DNA i resonans absorberar mikrovågsstrålning, och att även en mycket låg strålningsnivå, även om den inte producerar någon mätbar värme i människokroppen som helhet, kan ändå värma ditt DNA. Han exponerade en lösning som innehöll en liten mängd DNA, för mikrovågsstrålning och fann att själva DNA:t absorberade 400 gånger så mycket strålning som lösningen det fanns i, och att olika längder av DNA-strängar i resonans absorberar olika frekvenser av mikrovågsstrålning. Så även om den totala temperaturen i dina celler kanske inte höjs i någon mätbar grad av strålningen, kan DNA inuti dina celler värmas enormt. Swicords senare forskning bekräftade att detta skadar DNA och orsakar både enkel- och dubbelsträngat DNA-brott.

Professor Charles Polk vid University of Rhode Island rapporterade i huvudsak samma sak vid det tjuogoandra årliga mötet i Bioelectromagnetics Society i juni 2000 i München, Tyskland. Direktmätningar hade nyligen visat att DNA är mycket mer elektriskt ledande än någon hade misstänkt: det har en konduktivitet på minst 105 siemens per meter, vilket är ungefär 1/10 lika ledande som kvicksilver! En mobiltelefon som hålls mot huvudet kan bestråla din hjärna med en specifik absorptionseffekt (SAR) på cirka 1 watt per kilogram, vilket ger liten total uppvärmning. Polk beräknade dock att denna strålningsnivå skulle höja temperaturen i det inre av ditt DNA med 60 grader Celsius per sekund! Han sa att vävnaderna inte kan sprida värme så snabbt och att sådan uppvärmning skulle bryta bindningarna mellan komplementära DNA-strängar och förklara det DNA-brott som rapporterats i olika studier.

Och 2006 undrade Markus Antonietti, vid Tysklands Max Planck-institut, om en liknande typ av resonansabsorption inträffar i synapsen i våra nerver. Mobiltelefoner är utformade så att strålningen de avger inte kommer att värma din hjärna mer än en grad Celsius. Men vad händer i den lilla miljön av en synaps, där elektriskt laddade joner är involverade i att överföra nervimpulser från en neuron till en annan? Antonietti och hans kollegor simulerade förhållandena i nervsynapser med små fettdroppar i saltvatten och utsatte emulsionerna för mikrovågsstrålning vid frekvenser mellan 10 MHz och 4 GHz. Resonansabsorptionsfrekvenser, som förväntat, berodde på storleken på dropparna och andra egenskaper hos lösningen. Men det var storleken på absorptionstopparna som chockade Antonietti.

"Och nu kommer tragedin", sa Antonietti. "Exakt där vi är närmast förhållandena i hjärnan ser vi den starkaste uppvärmningen. Det absorberas hundra gånger så mycket energi som man tidigare trott. Det här är en skräck."

EPA: s insatser för att skydda amerikaner

Inför en skara av oroväckande vetenskapliga resultat, upprättade U.S. Environmental Protection Agency (EPA) sitt eget forskningslaboratorium för mikrovågsstrålning som fungerade från 1971 till 1985 med upp till 30 heltidsanställda som utsatte hundar, apor, råttor och andra djur för mikrovågor. EPA stördes så mycket av resultaten av sina experiment att det redan 1978 föreslog att man skulle ta fram riktlinjer för mänsklig exponering för mikrovågsstrålning för antagande och verkställighet av andra federala myndigheter vars verksamhet bidrog till en snabbt förtjockad dimma av elektromagnetisk förorening genom hela vår nation. Men det blev en "återspark" från dessa byråer.

Food and Drug Administration ville inte att de föreslagna exponeringsgränserna skulle gälla mikrovågsugnar eller datorskärmar. Federal Aviation Administration ville inte behöva skydda allmänheten från flygtrafikledning och väderradar. Forsvarsdepartementet ville inte att gränserna skulle gälla för militära radar. CIA, NASA, Department of Energy, Coast Guard och Voice of America ville inte behöva begränsa allmänhetens exponering för sina egna strålningskällor.

Slutligen, i juni 1995, med telekommunikationsindustrin som planerar att lägga mikrovågsstrålningsprodukter i händerna och bredvid hjärnan för varje man, kvinna och barn, och att bygga miljontals celltorn och antenner i städer, städer, byar, skogar, viltvård och nationalparker i hela landet för att få dessa enheter att fungera, meddelade EPA att det kommer att utfärda fas 1 av riktlinjerna för exponering i början av 1996. Federal Communications Commission skulle ha krävts att följa dessa riktlinjer, mobiltelefoner och celltorn skulle då ha varit olagliga, och även om de inte var olagliga hade telekommunikationsföretag utsatts för obegränsat ansvar för allt lidande, sjukdomar och dödlighet de skulle orsaka.

Men så fick det inte bli. The Electromagnetic Energy Association, en branschlobbygrupp, lyckades förhindra att EPA:s riktlinjer för exponering publiceras. Den 13 september 1995 avlägsnade senatskommittén för anslag de 350 000 dollar som hade budgeterats för EPA:s arbete med riktlinjerna för exponering och skrev i sin rapport, "Kommittén anser att EPA inte bör delta i EMF-verksamhet."

Personal Communications Industry Association (CTIA), en annan branschgrupp, lobbade också hos kongressen, som utarbetade ett lagförslag som kallas telekommunikationslagen, och en bestämmelse tillkom till lagen som förbjuder stater och lokala myndigheter att reglera "personliga trådlösa servicefaciliteter" om grunder för deras "miljöeffekter". Den bestämmelsen skyddade telekommunikationsindustrin från allt ansvar för skada från både mobiltelefoner och mobiltelefoner och tillät den industrin att sälja den farligaste tekniken som någonsin uppfunnits till den amerikanska allmänheten. Människor fick inte längre berätta för sina folkvalda om sina skador vid offentliga utfrågningar. Forskare fick inte längre vittna i domstol om farorna med denna teknik. Alla medel för allmänheten att ta reda på att trådlös teknik dödade dem var plötsligt förbjudet.

Telekommunikationsindustrin har gjort ett så bra jobb med att sälja denna teknik att det genomsnittliga amerikanska hushållet idag innehar 25 olika enheter som avger mikrovågsstrålning och den genomsnittliga amerikanen spenderar fem timmar per dag med sin mobiltelefon, har den i fickan bredvid kroppen resten av dagen och sover med den hela natten i eller bredvid sin säng. Idag håller nästan varje man, kvinna och barn en mikrovågsstrålningsprodukt i handen eller mot deras hjärna eller kropp hela dagen varje dag, helt omedveten om vad de gör mot sig själva, sin familj, sina husdjur, sina vänner, sina grannar, fåglar på deras gård, deras ekosystem och deras planet. De som ens är medvetna om att det är ett problem överhuvudtaget ser bara tornen som ett hot, men deras telefon som en vän.

.....

<https://www.cellphonetaskforce.org/wp-content/uploads/2021/11/The-Most-Dangerous-Technology-Ever-Invented-Part-Two.pdf>

DEN FARLIGASTE TEKNIKEN SOM NÅGONSIN UPPFUNNITS

Del 2 (av3)

Arthur Firstenberg

Det finns ingen dosrespons för mikrovågsstrålning!

Försäljningen av mobiltelefoner är, och har alltid varit, baserad på lögn och bedrägeri. Den största lögnen är att de är "lågeffekt"-enheter och att detta gör dem säkra. Det är en dubbel lögn. Det är en lögn eftersom de inte har låg effekt. Om du lägger en mobiltelefon - vilken mobiltelefon som helst - i handen

eller bredvid din kropp, belastas du av mer mikrovågsstrålning från din telefon än du får från något mobiltorn, och tio miljarder gånger så mycket mikrovågsstrålning som du får från solen, vintergatan eller andra naturliga källor. Exponeringsriktlinjerna som fastställts av Federal Communications Commission återspeglar denna verklighet: celltorn tillåts exponera din kropp med en specifik absorptionseffekt på 0,08 watt per kilogram, medan mobiltelefoner tillåts exponera din hjärna med en specifik absorptionseffekt på 1,6 watt per kilogram, vilket är tjugo gånger högre.

Och det är en lögn eftersom lågeffektsenheter inte är säkrare än högeffektsenheter. Anledningen till detta är att elektromagnetiska fält inte är toxiner (gifter) i vanlig mening och regeln inom toxikologin att en lägre dos är en säkrare dos gäller inte för mikrovågsstrålning. Som Allan Frey skrev 1990:

"Elektromagnetiska fält är inte ett främmande ämne för levande varelser som bly eller cyanid. Med främmande ämnen, ju större dos, desto större effekt - ett dos-responssamband. Snarare är levande varelser elektrokemiska system som använder lågfrekventa EMF i allt från proteinutfällning via cellulär kommunikation till nervsystemets funktion. För att modellera hur EMF påverkar levande varelser, kan man jämföra dem med radion vi använder för att lyssna på musik... Om du pålägger radion ett lämpligt inställt elektromagnetiskt fält (EMF) eller harmonisk frekvens, även om den är mycket svag, kommer den att störa musiken. På liknande sätt, om vi lägger en mycket svag EMF-signal på en levande varelse, har den möjligheten att störa normal funktion i våra kroppar, om den är korrekt inställd. Det är modellen som mycket biologisk data och teori säger oss att använda, inte en toxikologisk modell."

Den mest grundliga undersökningen av blod-hjärnbarriäreffekten, som Frey upptäckte 1975, gjordes vid Lunds universitet i Sverige med början i slutet av 1980-talet med olika källor för mikrovågsstrålning och senare, på 1990- och 2000-talen, med faktiska mobiltelefoner. De fann inte bara att det inte finns ett dos-svar, utan att det finns ett omvänt dos-svar för denna typ av skada. De utsatte laboratorieråttor för det som nu kallas 2G-mobilstrålning (GSM), och sedan minskade de effektnivån på strålningen tio-, hundra-, tusen- och tiotusenfaldigt. Och de upptäckte, till sin förvåning, att den största skadan på blod-hjärnbarriären inte inträffade hos råttorna som exponerades med full effekt, utan hos råttorna som exponerades för telefoner vars strålning minskade med en faktor tiotusen! Detta motsvarade att hålla en mobiltelefon mer än en meter från kroppen. Ledaren för forskargruppen, neurokirurgen Leif Salford, varnade för att icke-användare av mobiltelefoner skadades av sina grannars mobiltelefoner, och att denna teknik var "världens största biologiska experiment någonsin."

Och i ytterligare en uppsättning experiment, publicerade 2003, exponerade Salfords team unga råttor med vad som nu kallas en 2G-mobil (GSM), bara en gång i två timmar, antingen med full effekt eller på två olika nivåer av reducerad effekt, och dödade dem 50 dagar senare för att undersöka deras hjärnor. De fann att en enda exponering med en vanlig mobiltelefon som fungerade med normal effekt hade permanent förstört upp till 2 % av hjärnan hos nästan alla råttor. Skadade neuroner dominerade bilden i vissa delar av deras hjärnor. När telefonens effekt minskades tiofaldigt orsakade det hjärnskador hos varje råtta. När telefonens effekt reducerades hundrafaldigt observerades denna typ av permanenta hjärnskador hos hälften av de exponerade djuren.

Och i ytterligare experiment, publicerade 2008, exponerade de råttor med en mobiltelefon i två timmar en gång i veckan under ett år, fortfarande med vad som nu kallas en 2G-mobil. De exponerade råttorna led av nedsatt minne, oavsett om de exponerades vid en SAR-nivå på 60 milliwatt per kilogram eller 0,6 milliwatt per kilogram. Att minska effektnivån med en faktor hundra gjorde med andra ord inte mobilen mindre farlig.

Avsaknaden av dos-svar har rapporterats om och om igen. Fysikern Carl Blackman tillbringade en stor del av sin karriär hos Environmental Protection Agency för att ta reda på varför inte bara vissa frekvenser utan också speciella effektnivåer av RF-strålning får kalcium att strömma ut ur hjärnceller. Ross Adey vid UCLA, Jean-Louis Schwartz vid National Research Council of Canada och Jitendra Behari vid Jawaharlal University i Indien rapporterade samma sak. Genetikern Sisir Dutta, som studerade samma fenomen vid Howard University 1986, fann toppar av kalciumflöde vid SAR-nivåer på 2 W/kg och 1 W/kg, och även vid 0,05, 0,0028, 0,001, 0,0007 och 0,0005 W/kg, med viss effekt ända ner till 0,0001 W/kg. Kalciumutflödet vid 0,0007 W/kg SAR var fyrdubblad jämfört med 2,0 W/kg, med andra ord en 3 000-faldig minskning av

effektnivån resulterade i en 4-faldig ökning av kalciumstörningen. Frekvensen var 915 MHz, samma frekvens som senare skulle användas för mobiltelefoner.

Maria Sadchikova och hennes sovjetiska kollegor undersökte under 1960- och 1970-talen hundratals arbetare som exponerades för mikrovågsstrålning på jobbet och fann konsekvent att de sjukaste arbetarna var de som exponerades för de lägsta effektnivåerna, inte de högsta.

Igor Belyaev, vid Stockholms universitet, fann att genetiska effekter inträffade vid specifika frekvenser och att effektens storlek inte förändrades med effektnivån över 16 storleksordningar, ända ner till 0,0000000000000001 watt per kvadratmeter, en nivå som är en kvadriljon gånger lägre än vad en mobiltelefon levererar till ens hjärna.

Dimitris Panagopoulos, vid universitetet i Aten, fann att fruktflugor som exponerades för en mobiltelefon i bara en minut om dagen i fem dagar producerade 36 procent färre avkommor än flugor som inte exponerades alls. När han exponerade dem för telefonen i sex minuter om dagen i fem dagar, minskade det antalet avkommor med 50 till 60 procent. Och den maximala effekten inträffade när mobiltelefonen var ungefär 30 cm ifrån flugorna, inte när den rörde flaskan som flugorna satt i. I ytterligare forskning visade han att effekten beror på DNA-skador och påföljande celledöd orsakad av strålningen.

I ett annat experiment exponerade Panagopoulos kollega, Lukas Margaritis, fruktflugor för olika frekvenser av RF-strålning vid exponeringsnivåer från 0,0001 watt per kilogram till 0,04 watt per kilogram, och fann att även en enda exponering för någon av dessa frekvenser vid någon av dessa effektnivåer under bara 6 minuter orsakade en betydande mängd äggstockscelledöd.

Och i ytterligare forskning exponerade Margaritis team med fruktflugor för en mobiltelefon antingen en gång i 6 minuter, en gång i 12 minuter, 6 minuter om dagen i 3 dagar eller 12 minuter om dagen i 3 dagar. Under varje av dessa tillstånd orsakade telefonen från tredubbling upp till sexdubbla mängden äggstockscelledöd. Och sedan försökte detta team med andra källor för mikrovågsstrålning i mellan 10 och 30 minuter per dag i upp till 9 dagar och fann att var och en av dem minskade antalet avkommor med mellan 11 och 32 procent. Mobiltelefonen och den trådlösa telefonen (DECT) hade störst effekt, men Wi-Fi, babymonitorn, Bluetooth och mikrovågsugnen minskade också flugornas fruktsamhet avsevärt.

Effekterna på insekter är så uppenbara att även en gymnasieelev lätt kan visa dem. År 2004 exponerade Alexander Chan, en studerande vid Benjamin Cardozo High School i Queens, New York, fruktflugelarver dagligen för ljud från en högtalare, strålning från en datorskärm och från en mobiltelefon, för ett forskningsprojekt och observerade deras utveckling. Flugorna som exponerades för mobiltelefonen lyckades inte utveckla vingar.

Vad gör vi med naturen?

Vi plågar och desorienterar inte bara fåglar, utan också, som man upptäcker, insekter. Det verkar som att alla små varelser som har antenner använder dem för att skicka och ta emot kommunikation elektroniskt - kommunikation som störs och överröstas av den mycket kraftfullare kommunikationen från våra trådlösa enheter.

När honungsbin utför sin vickande dans för att informera varandra om var matkällorna finns, är det inte bara en visuell dans utan en elektromagnetisk dans. Under dansen genererar de elektromagnetiska signaler med en modulationsfrekvens mellan 180 och 250 Hz. Och de skickar en annan typ av signal, som har kallats "stopp"-signalen, upp till 100 millisekunder lång, med en frekvens på 320 Hz. Stoppsignalen används när kolonin redan har för mycket mat, och den får dansarna att sluta dansa och lämna dansgolvet. Uwe Greggers, vid Freie Universität Berlin, upptäckte att bin kommer att flytta sig för att aktivt flytta sina antenner som svar på artificiellt genererade elektromagnetiska fält som imiterar dessa

naturliga signaler, även i frånvaro av några visuella eller auditiva signaler. Bin vars antenner han hade tagit bort eller belagt med vax svarade inte på dessa signaler.

Pollinering är också beroende av elektromagnetisk kommunikation - mellan bin och blommor. Bin bär en positiv laddning på sina kroppar av att flyga i det globala atmosfäriska elektriska fältet, medan blommor, som är anslutna till jorden, bär en negativ laddning. Dominic Clarke, vid University of Bristol, har bevisat att detta inte bara underlättar pollenöverföring från blommor till bin, utan att bin känner och attraheras inte bara av blommornas färger utan också till de distinkta mönstren i deras elektriska fält. Det elektriska fältet hos en blomma minskar omedelbart efter att ha besökts av ett bi, och andra bin "ser" detta och besöker bara blommor vars elektriska fält är robust. Medan honungsbin ser fälten med sina antenner, ser humlor fälten mer med hårstrån som täcker deras kroppar, vilket inte bara gör dem till så utmärkande varelser utan också fungerar hela som en slags antenn.

2007 publicerade den tyske biologen Ulrich Warnke ett viktigt häfte på både engelska och tyska med titeln *Bees, Birds and Mankind: Destroying Nature av "Elektrosmog"* (Bienen, Vögel und Menschen: Die Zerstörung der Natur durch Elektrosmog). I den påminde han oss om att det bara finns två långväga krafter - gravitation och elektromagnetism - som formar allt i universum inklusive våra kroppar, och att vi ignorerar detta faktum på egen risk. Elektricitet är livets grund, varnade han, och "denna förstörelse av livets grund har redan utplånat många arter för alltid." Vi kan inte fördjupa vår värld, sa han, i ett hav av elektromagnetisk strålning som är upp till 10 000 000 000 gånger så stark som den naturliga strålningen som vi utvecklats med utan att förstöra allt liv. Han sammanfattade forskningen som han och andra hade gjort med honungsbin. Det är inte konstigt, skrev Warnke, att bin försvinner över hela världen.

De började försvinna i början av radioåldern. På den lilla ön som ligger utanför Englands södra kust där Guglielmo Marconi skickade världens första långdistansradiosändning 1901 började honungsbin försvinna. År 1906 var ön, då värd för den största tätheten av radiosändningar i världen, nästan tom på bin. Tusentals, oförmögna att flyga, hittades krypande och döende på marken utanför sina bikupor. Friska bin som importerades från fastlandet började dö inom en vecka efter ankomsten. Under de följande decennierna spreds Isle of Wights sjukdom tillsammans med radiosändningar till resten av Storbritannien och till Italien, Frankrike, Schweiz, Tyskland, Brasilien, Australien, Kanada, Sydafrika och USA. På 1960- och 1970-talen ändrades dess namn till "försvinnande sjukdom". Det blev brådskande i slutet av 1990-talet med den trådlösa revolutionen och blev en världsomspännande nödsituation 2006, när den döptes om till "kolonikollapsstörning". Idag riskerar inte bara tambin utan alla vilda bin att utrotas.

1996, när celltorn byggdes upp i avlägsna områden i USA, började muterade grodor dyka upp i tusentals i sjöar, bäckar och skogar över hela den amerikanska mellanvästern. Deras deformerade ben, extra ben, saknade ögon, felplacerade ögon och andra genetiska misstag skrämde skolbarn ute på studiebesök.

2009 gjorde naturbiologen Alfonso Balmori ett enkelt, självklart experiment på balkongen till en lägenhet i Valladolid, Spanien, inte långt från ett celltorn, ett experiment som bevisade vad som hände: han höjde grodyngel i två identiska tankar, förutom över en av dem draperade han ett tunt lager tyg som var vävt med metallfibrer, som släppte in luft och ljus men höll ute radiovågor. Resultaten chockade till och med Balmori: under en period av två månader hade 90 procent av grodyngel i tanken utan avskärmning dött, mot endast 4 procent i den avskärmade tanken.

Liknande skärmningsexperiment har bekräftat vad som händer med fåglar och vad som händer med våra skogar.

Forskare vid universitetet i Oldenburg i Tyskland blev chockade när de 2004 började konstatera att de flyttfåglar som de hade studerat inte längre kunde orientera sig mot norr på våren och mot sydväst på hösten. De misstänkte att elektromagnetisk förorening kunde vara ansvarig och gjorde för sina fåglar vad Balmori gjorde för sina grodyngel några år senare: de skyddade voljären från radiovågor under vintern med aluminiumplåt. "Effekten på fåglarnas orienteringsförmåga var djupgående", skrev forskarna. Alla fåglarna orienterade sig mot norr följande vår.

Och 2007, i ett bakgårdslaboratorium vid foten av Colorados Klippiga bergen, bestämde sig Katie Haggerty för att göra samma experiment med asplantor. Hon ville ta reda på om radiovågor var ansvariga för nedgången av aspträd över hela Colorado som hade börjat 2004. Hon odlade 27 aspträd -- nio utan någon skärmning, nio med aluminiumfönsterskärmar runt sina krukor som höll ute radiovågor, och nio med glasfiberskärm som höll ute lika mycket ljus men släppte in alla radiovågor. Efter två månader var de nya skotten på de radioskyddade asparna 74 procent längre, och deras blad 60 procent större, än de på antingen skenskyddade eller oskärmade aspar. Och på hösten hade de skyddade träden stora, friska löv i lysande höstfärger som aspar är kända för: ljust orange, gult, grönt, mörkrött och svart. De skenskyddade och oskärmade träden hade små löv i trist gult och grönt, täckta med gråa och bruna områden av förfall. Det enda som hade förändrats i Colorados Rocky Mountains 2004 var installationen av ett nytt nödkommunikationssystem kallat Digital Trunked Radio System bestående av 203 radiotorn vars sändningar täckte varje kvadratcentimeter av staten.

.....

<https://www.cellphonetaskforce.org/wp-content/uploads/2021/11/The-Most-Dangerous-Technology-Ever-Invented-Part-Three.pdf>

DEN FARLIGASTE TEKNIKEN SOM NÅGONSIN UPPFUNNITS

Del 3 (av3)

Arthur Firstenberg

Mobiltelefoner är inte här för att stanna

Den dagen den digitala mobiltelefonitjänsten började i New York City var jag hemifrån på en tredagars juristkonferens. Dagen jag kom hem blev jag yr. Inom några få dagar var jag också illamående och jag hade okontrollerbara skakningar. Jag hade den första astman, mitt livs attack. Mina ögonglober kändes som de buktade ut, mina läppar kändes torra, feta och svullen kände jag ett tryck i bröstet och det gjorde ont i fotbotten. Jag blev så svag. Jag kunde inte lyfta en bok. Min hud blev så känslig att jag inte orkade bli berörd och jag kunde knappt stå ut med mina kläder. Mitt huvud vrålade som ett godståg. Efter den fjärde dagen kunde jag inte sova eller äta. Under den sjätte natten gick mitt struphuvud in i spasm tre gånger. Varje gång det hände kunde jag inte dra ett andetag in eller ut och jag trodde jag skulle dö. Jag lämnade hemmet nästa morgon, för att aldrig återvända.

Detta hände inte bara mig, eller bara ett fåtal personer. Från och med den 14 november, 1996, dagen då Omnipoint Communications drifftog alla dessa mobiltorn, blev hundratals av tusentals New York-bor plötsligt sjuka. Många trodde att de hade fått en hjärtinfarkt, stroke eller nervöst sammanbrott. Hälsoavdelningen kallade det en influensaepidemi, och den varade till följande maj. De slutade inte undra varför det bara drabbade New York och inte några närliggande städer vid den tiden. Varje vecka visade dödlighetsstatistik från Centers for Disease Control en ökning med 17 procent dödlighet i staden som börjar veckan den 17 november, varar 11 veckor, och dödade 2 300 människor.

Epidemin drabbade inte Boston förrän året därpå, när Sprint började sända där den 12 november 1997. Dödligheten ökade med 15,5 % under 16 veckor. Det drabbade San Diego när Pacific Bell började sända där den 1 november 1996, varade i 17 veckor och ökade dödligheten med 14,5 %. Det slog inte till i närheten av Los Angeles förrän följande sommar, när Pacific Bell startade där den 3 juli 1997, och dödligheten steg med 30 % under de kommande 15 veckorna. Den träffade Philadelphia på våren, när

Sprint började trafikera där den 3 april 1997, och Detroit på hösten, när Sprint började trafikera där den 15 oktober 1997. Den drabbade Jacksonville, Florida hösten innan, när Powertel började trafikera där den 15 oktober 1996. Det slog till i Chicago, Milwaukee, Austin, San Antonio, Fort Worth, Houston, Atlanta, Fresno, Spokane, Portland, Sacramento, Charlotte och Tulsa, med början i varje stad samma dag som digital mobiltelefonitjänst blev tillgänglig i den staden.

Jag lärde mig 1996 att effektnivåer inte spelar någon roll. Efter att mikrovågsstrålning nästan hade dödat mig i Brooklyn efter bara sex dagars exponering, var jag säker på att strålningsnivåerna måste vara skyhöga, och jag anlidade en professionell ingenjör, Stuart Maurer, för att gå till mitt hus med sin spektrumanalysator för att mäta strålningen. Jag gick ner för dagen från mitt motellrum i delstaten New York för att titta på honom. Till min förvåning var den högsta nivån han mätte, någonstans i mitt hus, 1 mikrowatt per kvadratmeter. Uppenbarligen hade jag fortfarande mycket att lära mig om mikrovågsstrålning, och många saker jag trodde att jag visste var fel.

Samma sak händer nu med 5G, men den här gången skyller samhället på ett coronavirus istället för att skylla på ett influensavirus. Och den här gången händer det överallt på en gång istället för en stad åt gången. Den 13 oktober 2020 utfärdade Verizon ett pressmeddelande som tillkännagav tillgängligheten för sitt 5G-nätverk i hela USA, och samma dag utfärdade Apple ett pressmeddelande som tillkännager lanseringen av sin 5G-telefon, iPhone 12. iPhone 12 och 12 Pro var tillgängliga i butikerna den 23 oktober, och iPhone Mini och Max var tillgängliga i början av november. Och i varje stat utom två började dödligheten plötsligt stiga veckan den 24 oktober eller strax efter, och inte senare än veckan den 21 november. De två undantagen var Wisconsin, där dödlighetstoppen började veckan den 17 oktober, och Hawaii, som inte hade en betydande ökning av dödsfallen i vintras. Nationellt ökade dödligheten i genomsnitt med 25 % under 20 veckor, och 300 000 människor dog.

Det händer överallt på en gång också för fåglar, insekter, vilda djur och växtliv. En korrespondent i Knoxville, Tennessee skrev till mig förra veckan:

"De senaste månaderna har jag lagt märke till 5 humlor nu på våra blommor som har tyckts vara förlamade för mig. Vi har tyvärr Verizons 5G Ultra Wideband väldigt nära vårt hem, som bara är tillgängligt utanför, och jag tror att de påverkas av det. Vi tog in 4 av dem i vårt hus, var och en vid olika tidpunkter, och 3 av de 4 återupplivades inom cirka 5 minuter, så jag släppte dem sedan utanför. Den fjärde tog lite över en timme att återuppliva innan den kunde flyga iväg."

En annan observatör, i East Dover, Vermont, skrev för ett par dagar sedan:

"Vi odlar 3 tunnland svarta vinbär, 200 blåbärsbuskar (11 sorter) och en släng av andra nya bärplantor. Vår lilla gård är certifierad ekologisk med 8 öppna tunnland certifierade (endast 3 planterade) och resten av de 31 tunnlanden är trädbevuxen. Svarta vinbären blommar tidigt och våra 4 sorter blommar alla inom några dagar efter varandra. Det finns så många olika pollinerande insekter som kommer till fälten inklusive en viss typ av humlor med en röd mitt. Det är underbart att se och höra alla olika formade insekter som bullrigt arbetar iväg.

"Den här våren, när jag gick nerför raderna och beundrade alla blommor i främre fältet, stannade jag plötsligt för det var nästan helt tyst. Det fanns två humlor bland de 2 225 svartvinbärsbuskarna och deras surrande var så påtagligt eftersom allt var så tyst. När jag nämnde detta för en femte generationens äppelodlare, sa han att det inte bara saknades pollinatörer i år, även tidpunkten för allt var ändrad. Till exempel var hans sparris två veckor för tidigt (vår också). Jämfört med 2020 var våra svartvinbärsblomningstider 2 veckor tidigare i år. Det var en kall vår men jag skulle tro att det inte skulle försena blomningen. Så det är ytterligare en anledning till att insekterna inte var i närheten ännu. Två veckor är enormt mycket tid! Blåbären var också i allmänhet tidiga och den vanliga följden av blomningar genom sorterna ändrades.

"Nästa dag sprang jag över till Forever Wild, en honungsbi odlare, och säkrade en pall med fyra bikupor. Det var för kallt för dem att flyga så de stannade i sina bikupor mitt i en vacker blomning av svarta vinbär. Tydligt kan humlor flyga när de är i låga 10 grader C men för honungsbin behöver det vara minst 15

grader. Honungsbibonden sa att de pollinerar en fjärdedel av hela staten (Vermont) och att alla odlare i norr (mest äpplen) pratade om samma sak - inga pollinerare och specifikt inga humlor.

"En annan kuriositet i år var det faktum att vi hade väldigt få japanska skalbaggar. Detta kan bero på att det var ett extremt blött år men det är intressant att notera att skalbagarna och humlorna båda övervintrar under jorden. Dessutom, när jag besökte mina föräldrar i september i Concord, MA, påpekade min mamma hur alla ekar hade mörka fläckar på sig. Alla våra trädslöv har samma fläckar här i södra Vermont och speciellt på bok och aspar. Jag planterade våra första bärplantor 2014 så jag har inte en stor mängd personlig erfarenhet av att äga och driva en gård, men jag hoppas kunna fortsätta mina observationer och planerar att återskapa det experimentet med aluminiumavskärmning som Katie Haggerty gjorde förutom med svarta vinbär."

En naturforskare i Grekland, Diana Kordas, skrev i oktober från ön Samos i östra Medelhavet:

"Jag bor på landet några kilometer från huvudstaden Samos, Vathi, som ligger i slutet av en stor vik och mitt emot turistbyn Kokkari. I juli denna sommar, 2021, startades en pilot 5G-basstation ovanför Kokkari. Detta celltorn ligger tvärs över bukten från oss, en av dess två antenner pekar direkt mot oss, och det är på samma höjd över havet som vår fastighet. Det är cirka 6 kilometer bort.

"Där vi bor är vi omgivna av mobiltorn och sändare (totalt 14) som arbetar med 2G-, 3G- och 4G-frekvenser. Det har skett en gradvis minskning av insekts- och fågellivet de senaste åren, särskilt sedan 2014, då 4G kom hit. Många arter är drabbade; vi förlorade den sista av eldflugorna (vi brukade ha många) för två somrar sedan. Det har gått många år sedan vi hade insektsstänk på vindrutan på bilen när vi körde. Men sedan det där 5G-celltornet tvärs över bukten gick i drift har vi förlorat nästan alla pollinatörer och mycket mer.

"I början av sommaren hade vi väldigt många pollinatörer: humlor, honungsbin, många sorters vilda bin, snickarbin, getingar av alla slag och svävflugor. Vi tenderar att lägga märke till dem eftersom vi odlar all vår egen frukt och grönsaker. Våra försommargrödor pollinerades utan problem, men meloner, tomater och zucchini som vi planterade i början av juli har gett väldigt lite frukt då de inte fick många pollinerare, även om det var många blommor. Inte en enda zucchini har pollinerats och tomaterna gav bara 3 frukter; melonerna (inte så många som vi hade förväntat oss) verkar ha pollinerats av små nattflygande nattfjärilar.

"Vi äger tre och ett halvt tunnland mark, vilket är en stor egendom för ön. Den har många stora träd (tallar, cypresser, johannesbröd, vilda pistagenötter, oliver, mandel och en lund av extremt sällsynta gummimastikträd) och några fruktträd (aprikoser, plommon och päron) samt gräsfält och vilda växter. Jag bör notera här att vi inte använder bekämpningsmedel av något slag, och vi har inte några angränsande grannar som använder några bekämpningsmedel; dessutom är det mesta av landet som omger oss vild, både uppför berget och ner till havet. Vår egen mark har aldrig haft några bekämpningsmedel och jag skulle säga att detsamma med största sannolikhet är sant för det mesta av marken runt omkring oss. Detta är INTE ett problem orsakat av bekämpningsmedel.

"Vi håller också vår mark så vild som möjligt, och förutom de tomter vi odlar får de vilda växterna växa fritt: gräs, blommor (många orkidéer) och mycket vild fänkål. Det finns många buskar och häckar (jag vet inte de engelska namnen på dessa växter). Många av träderna är över 100 år gamla, och några av cypresserna är över 300 år gamla.

"När vi planterar tenderar vi att bland annat odla och plantera blommande basilika och zinnias, som bland de andra växterna lockar pollinatörer. Vi lägger också ut fat med vatten som de kan dricka ur – bin blir törstiga. Vi brukar få massor av bin, fjärilar, svävflugor, getingar etc. av många arter, och vi hade många pollinatörer tills nyligen. Nedgången började i juli när mobiltornet togs i drift.

"Bina och andra pollinatörer, och faktiskt de flesta av insekterna, är nu nästan helt borta. Vi vet detta av flera skäl: en är vad vi ser (eller inte ser) på grönsaksbäddarna, en är vad vi ser generellt (eller inte ser,

vilket knappast är någonting) och det viktigaste är vad vi inte ser på johannesbrödträden. Varje år vid den här tiden blommar johannesbrödträd rikligt och drar in hundratals pollinatörer: bin av alla slag, getingar, bålgetingar och svävflugor. Du kan inte gå någonstans i närheten av dessa träd utan att vara medveten om ett högt surrande, och insekterna är upptagna av dem hela dagen. Dessa träd blommar i ungefär en månad, de är i full blom, men hittills har det praktiskt taget ingenting funnits på dem: en humla, ett honungsbi, några bålgetingar, några flugor av olika arter, ett par vilda små bin. Vi kollar många gånger om dagen, varje dag.

"Det här beror INTE på vädret heller. Sedan johannesbrödträden började blomma har vi haft en mängd olika vädermönster, från hårda nordliga vindar till ganska starka sydliga, varvat med en hel del stilla dagar. Det har regnat en gång. Temperaturerna är ungefär genomsnittliga för årstiden. Vind eller ingen vind, varmt eller svalt, det finns praktiskt taget inga pollinerare på johannesbrödträden.

"En dag kollade vi också efter bin på varje johannesbrödträd vi kunde hitta mellan här och Kokkari, och vi kunde inte hitta några insekter på något annat blommande johannesbrödträd - eller några insekter alls, förutom några flugor.

"De blommande johannesbrödträden är en bra indikator på pollinatörer eftersom de attraherar så många. Vissa växter är bra för detta, som kattklo, en taggig klätterranka som har väldigt sötdoftande blommor och blommar den här årstiden (vi har inte sett några pollinerare på dem heller) och lökblommor, som kommer att locka varje typ av geting och bålgeting som finns (men inte bin). Vi har inga lökblommor vid denna tid, men vid tidigare tillfällen när vi har haft dessa, fick vi stora mängder getingar och bålgetingar, inklusive många arter vi inte kände igen.

"På vår mark, när jag skriver detta, har vi förlorat inte bara bin utan alla möjliga andra insekter: skalbaggar av alla slag, inklusive ollonborre och nyckelpigor, nätsnurrande spindlar, bönsyrsa, nattfjärilar och fjärilar (vi får alltid stora moln av gräsfjärilar på tallarna i juli-augusti, men knappt några i år), trollsländor av alla slag, gräshoppor och syrsor. Oktober är säsongen för trollsländor, och vi har just nu det varma, stilla vädret när de kommer i tusentals. I år har vi kanske 1/100 av det vanliga antalet. Vi har några bålgetingar (inte alls lika många som vanligt), hästflugor (färre än vanligt) och flugor (som av alla insekter verkar vara minst drabbade).

"Vi har fortfarande myggor, men jag tror att orsaken till detta är att de häckar i vår cistern, som har stenväggar två fot tjocka och ett cementtak - den är skyddad från elektromagnetiska fält. Myggorna tar sig in genom bräddröret och små luckor i stenarna som täcker avloppshålen. Vår granne, som har en öppen cistern, hade tusentals mygglarver i vattnet (och ett stort myggproblem) tidigare på sommaren, har nu inga myggor. Jag kollade, och det finns inga larver i vattnet i hans cistern längre.

"Jag kan bara tro att 5G-mobiltornet har orsakat detta, eftersom ingenting annat står för den plötsliga, allvarliga minskningen av antalet insekter här. Tornet togs i drift i juli och förlusterna vi ser har skett sedan juli. Jag tror också att vi ser en minskning av antalet smågnagare: råttor, möss och sorkar. Vi förlorade ingen frukt och grönsaker till möss eller råttor, vilket vi alltid annars gör. Dessutom, på en vild bit av mark som denna, tenderar man att hitta spår av dem, eller att fånga svansar som vispar iväg i strålen från en fackla på natten, eller att höra dem (trädråttor kan vara ganska bullriga), och det verkar som att de också är borta. Min granne hittar hela tiden döda råttor, men han förgiftar dem aldrig, så de dog inte av det.

"Vi ser också förändringar i djurens beteende. Vi matar ett antal guldschakaler som har problem med att jaga på grund av brist på vilda djur i området. Samosbukten är redan omgiven av många celltorn och sändare, förutom det nya 5G-celltornet, och vilda djur inklusive insekter och fåglar har minskat i flera år. Men under de senaste veckorna har antalet schakaler som kommer till oss tredubblats och de uppvisar symtom på extrem ångest, följer oss runt på kvällarna och börjar nu dyka upp även på dagtid (de är främst nattaktiva). Dessa är vilda djur som vi inte behandlar som husdjur, men några av dem blir positivt klängiga, närmar sig och sitter under perioder bara några meter bort. En del av dem, som inte var aggressiva tidigare, har börjat bli väldigt aggressiva mot andra schakaler och det bryter alltid ut slagsmål.

– Området har också problem med vildsvin, som också letar efter mat. Vi har haft flera alldeles för nära möten med dessa stora och farliga djur (som också dyker upp vid tillfällen då de inte borde, före solnedgången) och grävt upp stora delar av vår mark på natten. Jag blev anfallen av en och min man likaså. Många människor ser dem på dagarna och de har grävt upp trädgårdar, lundar och sidorna av vägen. Detta har aldrig hänt förut.

– Antalet fåglar minskar. Vi har fortfarande ett ganska stort antal talgoxar och sardiska sångare, som tenderar att fastna i det djupa täcket av tjocka häckar och stora träd, men vi har tappat alla lövsångare och bofinkar. Vi har några koltrastar men det är länge sedan vi såg en sångtrast, eller en gärdsmyg. Rödhakarna har inte kommit norrifrån längre, även om de borde ha gjort det vid det här laget. Vi har ett par ugglor men små ugglor har försvunnit. Vi har nötskrika och kråkor, några ringhalsduvor (avtagande) och skogsduvor, som blivit få till antalet på sistone. Antalet måsar (gulbenta måsar) sjunker och shagarna som alltid fanns på stranden nedanför vårt land har försvunnit helt. Vi har färre rovfåglar -- vi har vanligtvis sparvhökar, Eleanoras falkar, hökar, ormvråk och korttåiga örnar, men de undviker detta område nu även om vi ser dem på andra ställen, såväl som korpar.

"Vi har i princip inte sett några flyttfåglar i det här området i höst: några flugsnappare, ett par törnskator och en flock småmåsar som flyger ut till havet är allt. Vi hörde men såg inte en flock biätare, som inte stannade här som de brukar.

"Sammanfattningsvis har celltorn i allmänhet minskat antalet insekter och pollinatörer i detta område, tillsammans med antalet fåglar och vilda djur i allmänhet. Det nya 5G-celltornet har haft en förödande effekt på mycket kort tid, men det är omöjligt att veta de fulla konsekvenserna förrän tidigast nästa vår."

De av er som minns bilvindrutor nedstänkta av insekter, trädgårdar som brinner av fjärilar och surrar av bin, högljudda körer av syrsor på land och av grodor i dammar och tjocka flockar av sångfåglar som sjunger sin glädje över livet, kommer att förstå vad jag sysslar med och säga: *Mobiltelefoner är inte här för att stanna*. Om folk villigt kommer att ge upp dem är en annan fråga.

Om människor villigt ger upp mobiltelefoner, kommer den plötsliga och dramatiska förbättringen av allas hälsa och känsla av välbefinnande, och återkomsten av alla våra förlorade och försvinnande kusinarter som fortfarande försöker dela jorden med oss, att återställa hoppet till den mänskliga arten och katalyserar andra förändringar som plötsligt kommer att bli möjliga, framför allt upphörandet av brytningen och användningen av fossila bränslen, som omvandlar syre i vår luft till koldioxid, försurar våra hav, förorenar våra floder, sjöar, vattendrag och grundvatten och fyller hav, mark, atmosfär och oss själva med partiklar av plast.

Om människor inte är villiga att ge upp mobiltelefoner, har vår planet inte länge kvar att leva, och mobiltelefoner kommer att dö med jorden. I båda fallen är de inte här för att stanna. Var snäll och gå med mig i arbetet för att restaurera vårt livsrum. Om du ännu inte har skrivit under det, underteckna det internationella uppropet att stoppa 5G på jorden och i rymden. Om din organisation har konsultationsstatus vid FN och har möjlighet att formellt skicka in denna överklagan till FN, kontakta mig. Om din organisation motsätter sig 5G och du ännu inte har gjort det, kontakta mig på info@cellphonetaskforce.org för att underteckna amicus-brevet som stödjer vårt fall i Högsta domstolen. Ladda ner, spara och distribuera del I, del II och del III av den här serien. Om du fortfarande äger eller använder en mobiltelefon, släng den nu, och om du inte har en fast telefon, skaffa en.

.....

Det finns en mycket gedigen referenslista till denna skrift, källor där Arthur Firstenberg hämtat mycket av fakta till detta dokument. Du finner den genom att gå till originalet till del 3 och läsa i slutet, länken finner du i början av denna del!